

НОЩЬ

Като млада фиданка ли растналъ съмъ тука,
отъ небето ли слѣзохъ на слуга? —

Азъ не знамъ. Но нощъта и кжщята и друма
ме посрѣщатъ съ приятелски думи.

Топла нощъ. Нѣвга тука отъ радостъ съмъ плакалъ!
Като малки свѣтулки вѣвъ мрака

сж блестяли очитѣ ми подъ дървесата
и сега ми е всичко познато:

стари кжщи, чемширъ и умислени хора,
теменуги и здравецъ по двора,

и въ широката нощъ се извива до болка
пѣсенъта на самотна девойка.

Свѣтла нощъ. Дългополитѣ стрѣхи прибѣгватъ,
бѣли халища стелятъ и лѣгатъ.

И листата шумятъ, сякашъ думи изричатъ:
какъ нощъта звездна дреха облича.

Какъ безъ пжтъ, презъ гори, планини съмъ преминалъ,
презъ просторитѣ ведри и сини,

за да дира предишната волность любима
и предишнитѣ свѣтли години.

Тиха нощъ. Като ситна роса се бѣлѣятъ
въ небесата звездитѣ и пѣятъ —

азъ съсъ тѣхъ ще угасна, съсъ тѣхъ ще потъна
вѣвъ нощъта, въ тишината бездѣнна.